

Zombor Béla

LEGYINTÉS

I.

már akkor veled (benned!) „magyarkodtam”
ott azon a nikotin-sárga keretű képen
1917-ben
amikor fehéres öltönyben álltunk
a szájtáti lencse előtt
mely lemezre passzírozta testünk hústalanságát
- persze a magnézium röpke lobbanása
nem láthatott szívünk nótáztatta bordáink mögé
(makacs „kivagyiságot” nem rögzíthetett !)
csupa-csont csuklóink ernyedtsége látszólagos volt
mert bizony ugyancsak tépték-törték ránk maradt
és MEGELŐLEGEZETT bilincseink tömegét !
- dombos homlokunkra kényszerített Kálvária-mászást sem
hívhatott elő vegyszer - inkább retusálta azt -
mint ahogy büszke orrunk láng-tüsszentése is lemaradt
pedig vitézül műveltük jussolt földünk elszántói felé
(hiába kiáltottuk a közhelyes Igazságot: EDDIG ÉS NE TOVÁBB !)

Aztán?

Föladtuk „túlhaladott” álmainkat
és golyót legyintettünk az egészre
Apám

II.

már akkor veled (benned!) „tisztogattam” - Anyám
ez lett-volt a mániánk:
kitörülni a kormos csipát a hajnalok szeméből -
loncsosan bégető felhőket szárított fésűs mosolyunk
patyolat-porrongyunk dörzsölte a szidolozott Nap sugarát
s elégettünk minden mocskot a villámok lecsapó tüzében !
tenyerünkkel kivasaltuk alig gyűrt lepedőnk „szarkalábait”
- nem hagyhatott nyomot semmi rendellenes !
féltünk
igen - riadoztunk minden érintéstől
mert még a bársony simasága is karcot ejt -
pórusunk megannyi meddő tűzhányóvá kényszerült
önnön szikrákat fullasztottuk saját hamunkba !
(vágytalan szikból nyálazott ide minket az Isten)
így takartuk elkülönített de mégis iker-köldökünk
magányba göngyöltett védtelen csigáit

Aztán?

Agyi erünkre rálegyintett a SZÉL
Anyám

III.

már akkor veled (benned!) „szószegés” voltam
 - nem tudhattunk róla
 lélek- és sejttekervényeit kicsoda ismeri
 melyekben zsákutcába ütközik oly sok fogadkozás !
 - s mindezt hűrtalan hegedűmre szerzé vallató Istenünk -
 pendítsük meg Ígéreteink dadogó szavát hallani akaró fülünkbe:
 legyünk nyugodtak: kórházi vaságy nem feszít magára !
 - négy karral találja szemben magát unott képű halálunk
 együtt - igen
 ketten megyünk ha már a piócák is kipukkadtak mind !
 dermedező ujjaink közt porrá morzsolódik minden fájdalom
 szemünk artézi-vize csorog tisztulni vágyó sóhajunkra ...

Aztán ?

bementünk oda
 ahol éterszag fojtogatta torkunk - minket
 akik áttetsző rétestésztát lebegtettünk tele
 almák meleg illatával
 és mesékkel foltozgattuk közös magányunk mindig-lyukas burkát !
 - nem néztünk egymásra többé
 pillánkról vérmes Gyűlölet legyintett kettőnkre
 Nagyanyám
 (1998. május 26.-június 2.)

Fa Ede

NÉHA

tűnékeny képre-gondolatra sebzett
 aprócska lény a süket vak Egészben
 bár cél nélkül és véletlen teremtett,
 csak bennünk tudja önmagát egésznek

a Kozmosz, - neki nem érték az élet,
 anyag-szájában kis falat a szellem,-
 a Nyelv felnő, a mindenségre kérdez
 (alig érti a szó-előtti csendet)

ez a látszat - az ész s érzet becsaphat,
 „ az igazsághoz csak BEFELE haladhatsz”
 olykor úgy tűnik - s mintha lenne célja

VALAKIBEN a nagy zűrös „Egésznek” -
 mielőtt eltűnsz (vesztve az egészet)
 BENNE vagy TELJES s boldog (néha-néha...)